

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro Scholastico. 314.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Εὐσταθίου βασιλευμένου, καὶ ἀμειψαί
ἐαυτὸ πῶς προσήκειαν βασιλευμένου,
οἴχεται. τὴν γὰρ εἰπεῖν ἴσως ἔ
βίμης. ἢ γὰρ τῶν φιλαρέτων ἀνδρῶν
κοίμησις, ὧν εἰς τὸ αὐτὸς, τελευταίη
μὲν ἐστὶ τῶν λυπηρῶν, ἀρχὴ δὲ τῶν
ἀγαθῶν. τὸ γὰρ τῶν ἀθλων πέρας,
ἀρχὴ τῶν σφαιρῶν καὶ θέσπυι.

Eustathio nomen esse grauiter & moleste
ferebat, ac nomen suum immutare cupie-
bat, hinc abscessit. Neque enim fortasse
dicere fas est, mortuus est. Nam proborū
virorum (quorum numerum ipse quoque
augebat) somnus, molestiarū quidem finis
est, bonorū autem initium. Siquidē cer-
taminū finis, coronarum principiū existit.

Παλλαδίῳ Διάκονῳ. πβ.

Palladio Diacono. 312.

Ἐχθρὸς ἢ ψυχῆ μου ὑπερρεπὲς, ὦ
φίλε, εἰς τὸ πτεῦναι μὲν τοῖς μεγί-
στοις καπορθώμασι, ἀπιτῶν δὲ τοῖς
μεγάλοις ἀμαρτήμασι. διὸ καὶ τῆς
σκῆπτρα μὲν διηγουμένους ἐπαυῶ. τῆς
δὲ ταῦτα, εἰ μὲν δυνάμει, ὑπερ-
μῆζα. εἰ δὲ μὴ, τῶ στυγνάζειν ἀνα-
τέλλω. εἰ ποῖναι καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀρ-
ρήκτα πῶς καὶ σοὶ ῥητορεύσαντα ἐπέ-
φύμισα, μὴ ἐμοὶ χάριν ἴδω, ἀλλὰ τῶ
θεῷ τῶ ποιῶντι μοι παραίρεσιν καὶ
εἰσαυδῶ. καὶ σωρῶ σκῆπτρον, δι' ὧν
σπαρῆς, ἐλέγχων. ἔγω γὰρ ἐγὼ χά-
ριν εἰσομαι, εἰ μὴ ἐλεγχόμην καὶ
σοὶ, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὸ λό-
γον ποιησάμενος.

Ea quodammodo animi propensione
sum, o amice, ut maximis quidem virtuti-
bus fidem adhibeam, ingentibus autem
peccatis abrogem. Ex quo efficitur, ut eos,
qui illa commemorant, laudibus afficiam,
iis autem, qui hæc narrant, si possum, si-
lentium indicam, sin minus, tristem vultū
preferendo eos reprimam. Quamobrem,
si hosti quoque tuo, qui infanda quædam
aduersum te prolocutus fuerat, os ob-
struxi, ne mihi, sed Deo, qui mihi hanc a-
nimi inductionem dedit, gratiam habeat:
que, ut illum, per ea quæ agis, coarguas,
enitere. Nam ita demum ego gratiam tibi
habiturus sum, si non tuæ, sed veritatis cau-
sa verba fecisse comperiar.

Λαμπητίῳ Διάκονῳ. πγ.

Lampetio Diacono. 313.

Ἰδίῳ, ὦ σοφίας ἀυτοφύεος ἀγαλμαῖ
ὅτι ὁ καλλίνικος τῶν ἑσπερίων βασιλεὺς,
ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἔπι-
δημίαν τῆδε ποιησάμενος, πᾶν τὸ ἀ-
μαρτάνον ὡς βάρβαρον χειρωσάμενος,
ὡς οἰκέον μετὰ πῶν νίκων ἄκτειρε.

Illud scito, o nativum sapientiæ simula-
crum, quod ille victoriæ pulchritudine
insignis cælorum rex, qui ob humani ge-
neris salutem huc venit, posteaquam id
omne, quod peccabat, tanquam barbarum
subegit, tum verò partam victoriam tan-
quam miserationi habuisse.

Πέτρῳ σχολαστικῷ. πδ.

Petro Scholastico. 314.

Ὁ μὴ μόνον τοῖς ἀδικουμένοις ἐπα-
μύων, ἀλλὰ καὶ ὅπως μηδὲ εἰς ἀδικί-
αν παρεμυθόμενος, ἔπος ἔ μόνον ἀρ-
χὴν δραστήριος, ἀλλὰ καὶ νομοθέτης σο-
φὸς διχρῆτος ἀν εἰη καλεῖσθαι. τὸ μὲν
τῆ ἀρχικῆ δυνάμει, τὸ δὲ τῆ ψυχῆ-
κῆ συνουσίᾳ ἀνασφασιόμενος.

Qui non solum eos, quibus iniuria fit,
vlicificatur, sed etiam illud providet, ne quis
alium iniuria afficiat, hic non modò acris
ac fortis principis, verum etiam sapientis
Legislatoris nomen meretur: ut qui alte-
rum per imperij potentiam, alterum per
animi prudentiam conficiat.